

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIX № 18 (2434).

ЧЕТВЕР, 9 ЛЮТОГО 1978 року

Газета виходить з 1939 року.
Ціна 2 коп.

ПЕРША КОЛОНКА

Священний обов'язок

Ти знаєш їх поіменно: Архип Маніта і Василь Колісниченко, Іван Індик і Петро Велігін... Вони завжди будуть ровесниками вісімнадцятирічних. І їх ніколи не забуде Батьківщина. Бо вони за неї віддали життя і пішли в безсмертя. Тепер імена цих героїв навечно занесено в списки сьбасної комсомольської організації. Ти згадуєш їх на уроках мужності, ти, прийшовши до обеліска Невідомому солдатові, обіцяєш бути схожим на них.

Настав час і тобі надіти солдатську шинель. Бо в Конституції Країни Рад записано: «Захист соціалістичної Вітчизни є священним обов'язком кожного громадянина СРСР». До випробувань ти вже підготовлений — на уроці військової справи, в клубі ДТСААФ. Твоїми наставниками були колишні фронтовики, герої-земляки.

І ось уже батьки молодих воїнів отримують листи від командирів військового підрозділу. У Добровеличківку пишуть з кордону — із застави імені Терлецького. Там комсомольці Валерій Романенко, Анатолій Мартинюк і Олександр Коцицький змінили своїх односельців Миколу Коберника і Володимира Розсохатнього. І вони пишуться тим, що служать на заставі, яка носить ім'я їхнього земляка. Служба на кордоні нелегка. Та хлопці готові подолати труднощі — ще вдома вони стали значківцями ГПО, склали заліз з фізичної і військово-технічної підготовки.

А призвонники села Кіровога Долинського району перед тим як вирушити в далеку дорогу, прийшли до комуніста Т. Д. Неруша. Всі три сини цього ветерана війни свого часу були відмінниками бойової і політичної підготовки, два з них стали офіцерами Радянської Армії. І ось Григорій Дмитрович розповідає комсомольцям про те, як його сини здобули високий гарт.

Допризовники села Верблужки Новгородківського району, в ці дні, коли йде місячник оборонно-масової роботи, присвячений 60-річчю Збройних Сил СРСР, слухають на уроках мужності краєзнавця Г. В. Григора. Ім хочеться знати якнайбільше про всіх 580 своїх односельців, яких нагороджено бойовими орденами і медалями. Перше слово Григорій Васильович мовить про п'ятого — Героїв Радянського Союзу Т. Х. Уманського, В. Ф. Скопенка, І. О. Кобилянського, кавалерів орденів Слави В. П. Сала та І. Ф. Мірошника.

А що скажуть про електромонтера Олександрійського райенергоуправління С. Журавльова, який невдовзі теж стане воїном? Його наставники переконані: він з честю виконає свій священний обов'язок перед Батьківщиною і не підведе їх. Бо вже тепер цей призвонник має третій спортивний розряд з кульової стрільби, другий — з мотоциклетного багатоборства, перший — з легкої атлетики. Він — значківець ГПО, набув технічної спеціальності. Та й ідейний гарт у нього неабиякий. Отже, до солдатської служби Сергій підготовлений.

Візьми приклад, юний друже, з таких, як Журавльов. Прийди на урок мужності з бажанням відкрити для себе ще одну завидну сторінку біографії — сторінку воїна. І старайся в усьому бути схожим на звитязця. Бо це й тобі наказ Вітчизни: високо пронести овіяне славою знамено, яке тобі вручили батьки.

У молодого комуніста Олександра ДОЦЕНКА багато знаць, посад: він і токарь п'ятого розряду, і помічник майстра, і ударник комуністичної праці, і раціоналізатор. Крім того, третій рік підряд очолює комсомольську організацію ремонтно-механічного цеху Побузького нікелевого заводу. Але він не скаржиться, бо вміє не тільки сам працювати, а й організувати молоді.

На третій рік п'ятирічки Олександр узяв підвищені соціалістичні зобов'язання, дав слово виконати завдання трьох років до першої річниці нової Конституції СРСР.

Фото О. РІЗНИЧЕНКА.

КОМСОМОЛЬСЬКИЙ ТЕЛЕТАЙП ПОВІДОМЛЯЄ З УСТИНІВСЬКОГО РАЙОНУ

Приз імені героїв „Спартак“

За пропозицією комсомольської організації районного об'єднання «Сільгосптехніка» бюро райкому ЛКСМУ оголосило конкурс на честь 60-річчя Ленінського комсомолу. Мета конкурсу — дальше розгортання соціалістичного змагання між комсомольсько-молодіжними колективами, молодими виробничниками за успішне виконання планів і зобов'язань третього року п'ятирічки. Переможці дістануть право доставити приз імені героїв підпільної комсомольської організації «Спартак», заснований райкомом ЛКСМУ на батьківщині молодого гвардійця — в місто Краснополь. Вони зроблять це 29 жовтня, в день ювілею комсомолу.

7 жовтня буде підбито підсумки конкурсу. Переможцями стануть комсомольсько-молодіжні колективи, які достроково виконають свої плани і зобов'язання, підвищать продуктивність праці при високій якості продукції, комсомольсько-молодіжні ланки, які виростять по 40 центнерів кукурудзи, по 350 центнерів цукрих буряків на гектарі, кращі шофери, трактористи, доярки. При визначенні переможців уваховуватиметься стан ідейно-політичної роботи з молоддю в первинних комсомольських організаціях.

Оголошений конкурс віне помітне пожавлення в трудову діяльність молоді району. Комсомольсько-молодіжні колективи зараховують до свого складу почесними членами учасників підпільної комсомольської організації «Спартак» і зобов'язуються виконувати за кожного з них денну норму.

З повною віддачею

По-справжньому, з поглядом у перспективу дбають про молоді в колгоспі імені Петровського. Є тут вулиця Молодіжна. Ордери на поселення у благоустроєних будинках, розміщених на пій, правління видає молодим сім'ям. У господарстві створено всі умови для задо-

волення соціально-побутових і культурних потреб молоді.

Тому й не дивно, що в колгоспі працює чимало молодих виробничників. Це закономірний відповідь на підкування про них. Комсомольсько-молодіжні колективи тракторної бригади та автогаража успішно завершили минулий рік, виконавши свої соціалістичні зобов'язання по всіх показниках. Приклад в трудовому суперництві показують групкомсори Сергій Личман, трактористи Володимир Гавриленко і Михайло Мельник. Так, Сергій Личман виробив 1260 гектарів умовної оранки при зобов'язанні 1000. На честь 60-річчя Ленінського комсомолу молоді механізатори взяли підвищені зобов'язання. Головний пункт їх — до цього квітця закінчити всі польові роботи.

Нинішнього року в колгоспі створили ще один комсомольсько-молодіжний колектив — на звірофабриці, що спеціалізується на виробстві порок. Норківник Катерина Хомаківська зобов'язалася одержати в середньому по 7,5 пороченяти під самки. Минулого року цей показник становив 4,5.

Прийшов молодий бригадир

У першій тракторній бригаді колгоспу імені Леніна відбулися загальні збори механізаторів. Підбили підсумки роботи в минулому році, нагородили переможців, узяли соціалістичні зобов'язання на рік нинішній.

А наприкінці голова колгоспу М. І. Гайдадин представив присутнім нового бригадира. Для зміцнення середньої керівної ланки висококваліфікованими спеціалістами правління господарства призначило на посаду бригадира комсомольця Володимира Дяченка. До цього Володимир працював у середній школі, викладав предмет «Сільськогосподарські машини». Він заочно вчиться в Кіровоградському інституті сільськогосподарського машинобудування. Молодий ватажок дав слово вивести бригаду в число передових у районі.

І. МИКОЛАЄНКО.

„ПРОГРЕС-1“ В АВТОНОМНОМУ ПОЛЬОТІ

6 лютого після завершення програми спільного польоту проведено відокремлення автоматичного вантажного транспортно-го корабля «Прогрес-1» від орбітального комплексу «Салют-6» — «Союз-27».

Під час спільного польоту, що тривав 15 діб, екіпаж науково-дослідного комплексу «Салют-6» — «Союз-27» — «Прогрес-1» здійснив розвантаження корабля «Прогрес-1», демонтував використане обладнання систем станції «Салют-6» і переніс на борт корабля «Прогрес-1», установив на штатні місця експлуатації і зберігання доставлені на станцію устаткування й апаратуру.

Екіпаж підготував і здійснив дозаправлення в космосі паливної системи орбітальної станції «Салют-6» з ємкостей корабля «Прогрес-1». Проведено додаткове наддування орбітального комплексу повітрям з балонів транспортного корабля. За допомогою рушійної установки корабля «Прогрес-1» виконано корекцію орбіти науково-дослідного комплексу.

Транспортний корабель «Прогрес-1» перейшов у режим автономного польоту, після завершення якого буде проведено його гальмування. Корабель «Прогрес-1» увійде в густі шари атмосфери і припинить існування.

Екіпаж орбітального науково-дослідного комплексу «Салют-6» — «Союз-27» продовжує виконання досліджень та експериментів відповідно до програми польоту.

Стан здоров'я і самопочуття космонавтів Юрія Романска і Георгія Гречка добрий.

(ТАРС).

НАЗУСТРІЧ ВСЕСВІТНЬОМУ ФЕСТИВАЛЮ МОЛОДІ І СТУДЕНТІВ

ГАВАНА. Широку програму культурних заходів розроблено на Кубі в рамках підготовки до XI Всесвітнього фестивалю молоді і студентів, який відбудеться на острові Свободи влітку цього року. Через кілька днів у Гавані почнеться підбиття підсумків конкурсу на найкращу фестивальну пісню, в якому взяли участь багато молодих композиторів і поетів. Найближчим часом у країні буде проведено організований спілкою письменників і діячів культури Куби національний конкурс молодих виконавців народних танців. Переможці виступлять перед зарубіжними гостями — учасниками форуму молоді. В різних культурних і творчих організаціях країни відбудуться зустрічі молоді з діячами мистецтва, пройдуть тематичні вечори.

БЕРЛІН. Завдання юнаків і дівчат НДР у підготовці до XI Всесвітнього фестивалю молоді і студентів обговорювалися тут на черговому засіданні національного фестивального комітету НДР. В ньому взяв участь президент Всесвітньої федерації демократичної молоді П. Ланіч-релла.

Виступаючи на засіданні, перший секретар центральної ради СВНМ Е. Квенц повідомив, що тепер СВНМ підтримує контакти майже з 600 молодіжними організаціями за рубежом.

ВІДЕНЬ. Тут відбулася зустріч представників молодіжних організацій Австрії, на якій були обговорені питання підготовки до XI Всесвітнього фестивалю молоді і студентів.

У ході зустрічі досягнуто угоди про тісне співробітництво австрійських молодіжних організацій і створення об'єднаного фестивального координаційного комітету. До нього увійшли представники комуністичної молоді Австрії, спілки студентів — комуністів, католицької робітничої молоді, австрійської спілки вищих шкіл та інших організацій.

БОНН. В XI Всесвітньому фестивалі молоді і студентів, як повідомляє преса, візьмуть участь понад 300 західнонімецьких юнаків і дівчат. Вони представлятимуть трудящу молоді, багато молодіжних і студентських організацій ФРН.

ДЖОРДЖТАУН. У столиці Гайани почала працювати штаб-квартира національного комітету підготовки до XI Всесвітнього фестивалю молоді і студентів.

Державний міністр Роберт Корбія заявив, що уряд підтримує діяльність підготовчого комітету. Він висловив упевненість, що, беручи участь у фестивалі, гайанська молоді набуде неоціненного досвіду, який сприятиме прискоренню процесу соціальних перетворень в країні.

ЛІМА. Для юнаків і дівчат Перу XI Всесвітній фестиваль молоді і студентів має особливе значення, оскільки він відбудеться на Кубі — першій вільній території Латинської Америки, заявив в інтерв'ю кореспондент ТАРС Карлос Боїно, генеральний секретар ЦК перуанської комуністичної молоді.

Він відзначив, що підготовка до фестивалю проходить у Перу в умовах наступу реакції на завоювання народу.

Проте ні провокації, ні відкритий наступ на права трудящих, підкреслив Карлос Боїно, неспроможні ослабити прогресивну перуанську молоді. Перуанський комсомол під керівництвом Компартії рішуче виступає за зміцнення єдності трудящих за зміцнення революційного союзу всіх патріотичних сил, за побудову в Перу справедливого суспільства.

(ТАРС).

ЯКІСТЬ НАШОЇ РОБОТИ

Контрасти по сусідству

СОЦІАЛІСТИЧНЕ ЗМАГАННЯ: ПРОБЛЕМИ ОРГАНІЗАЦІЇ

— Фотограф, мабуть, з півтора кілометра відступав, поки ми вмістилися в кадр, — жартує Микола Петрович Наумцев, розглядаючи фотографію, на якій уся його бригада. — Що не кажіть, а сімдесят чоловік...

Гордість у голосі бригадира не від того, що комсомольсько-молодіжний колектив кабінної дільниці складального цеху Олександрійського авторемонтного заводу такий численний. Ось ці усіміхнені хлопці з честю пронесли через минувший, ювілейний, рік звання робітника. Жерстяники Василь Кобиленко і Сергій Тен, зварники Михайло Антонюк і Сергій Волинець виходили переможцями у заводському змаганні за звання «Кращий молодий робітник по професії», багато членів бригади достроково виконали свої річні плани. І в тому, що змагаючись із колективом моторного цеху, робітники складального частіше випереджали суперників, звичайно ж, є і їхня заслуга.

Майстер дільниці складання автомобілів, секретар комсомольської організації цеху Володимир Пейрик разом з бригадиром Миколою Гречком очолює комсомольсько-молодіжний колектив, що змагається з бригадою М. П. Наумцева. Він теж може багато розповісти про організацію трудового суперництва, зокрема про вдосконалення системи підбиття підсумків. Якщо раніше проти пунктів соціалістичних зобов'язань робітника щомісяця проставляли відмітки загального характеру «виконав», «не виконав», то нині пишуть конкретні результати: проценти виконання, кількість порушень і т. д. Порівнявши свої показники з показниками суперника, кожен має змогу побачити свої шанси на перемогу.

У цьому цеху комсомольська організація тримає тісний зв'язок з профспілковою, особливо тоді, коли потрібно визначити переможців у соціалістичному змаганні. Яскравою ілюстрацією такого контакту може бути діяльність ради бригади на кабінній дільниці, в якій поряд з ветеранами важливі колективні питання розв'язує й молодь. А головне — кожен ясно усвідомлює завдання, що стоять не тільки перед ним особисто, а й перед усією бригадою, цехом.

По сусідству зі складальним цехом — механічна дільниця підприємства. Той же напружений ритм, такі ж зосереджені обличчя. Багато молодих. Сподіваючись дістати вичерпну інформацію, звертаєш до секретаря комсомольської організації дільниці Лариси Губенко з проханням розповісти про плани трудовиків на рік ювілею Ленінського комсомолу.

— Не було часу такими планами займатися. Здається, брали індивідуальні зобов'язання, але... Про це краще спитати у майстра, він точно

знає. Я ще тільки вийшла на роботу.

— Але ж в хтось із комсомольського бюро, хто відповідає за організацію соціалістичного змагання?

— Зараз подивлюсь. Де ж та книга? Їх так багато надали... Ні, немає такого. Раніше дим займалася Людмила Пилипенко, але вона вибула з комсомолу за віком. Незабаром оберемо заступника секретаря, він і відповідатиме за організацію змагання.

Секретар комітету комсомолу авторемонтного заводу Микола Косян досить оптимістично дивиться на стан справ у комсомольській організації механічної дільниці. На його думку, тут усе-таки вибрав заступником секретаря Лідію Безлюдько. А хто відповідає за виробничий сектор? Є така людина, та секретареві про неї нічого не відомо.

— Що до мене тут склалася така традиція: одні мають по кілька комсомольських доручень, інші не мають жодного. От і розберіси, хто за що відповідає. — трохи осаджу свій оптимізм.

Хороший початок — половина справи. А почати, мабуть, слід було б із засідання комітету комсомолу, на порядку денного якого стояли б питання про організацію трудового суперництва. Індивідуальні ж виклики до секретаря, усні інструкції не дали нічого корисного. За винятком, може, того, що Лариса Губенко дізналася: колектив її дільниці змагається з колективом дільниці централізованого відновлення деталей, де секретарем комсомольської організації Олександром Єфремовим.

Змагання — не тільки вимпели, премії, квіти. Це й боротьба за те, щоб не було відстаючих, порушників дисципліни.

— Скільки молодих робітників не виконують виробничих завдань?

Після деякої паузи М. Косян сказав:

— Приблизно чоловік двадцять. Точно я не можу сказати.

Володимир Дерусов, секретар комсомольської організації моторного цеху:

— Порушники дисципліни мають справу з адміністрацією.

Так змагання на кращого по професії ведеться на заводі. Цього ніхто не заперечує. Але результатами його в складальному цеху задоволені більше, ніж в інших. Бо тут найбільше переможців, тут найбільше зацікавлені в успіху.

На механічній дільниці теж іде змагання. Але, як кажуть, по профспілковій лінії. Комсорг не має до цього ніякого відношення. Хто ж залучить до трудового суперництва порушників дисципліни? Сергій Спегір'юв, Олександр Гайдуру, Леоніда Коваленко?

Секретар комітету комсомолу скажиться, що неритмічність виробництва заважає змаганню. Але хіба в кращих умовах, ніж інші, перебуває колектив складального цеху? Тут одна причина: комсомольські активісти вважають, що трудове суперництво — справа профспілки, а їхня справа — поставити свій підпис під списком переможців. Співробітництво потрібне. Та не пасивне. Активне. Співробітництво широкого діапазону: від виховання недисциплінованих до вручення вимпелів кращим.

А. РОМАНЮК.

М. Олександрія.

ГІНКА, мов тополіна, юна дівчина легко пурхає по залу. Там старенькій жінці подала теплі вовняні чобітки, в іншому кінці своєї ровесниці запропонувала білі босоніжки на модній високій «платформі», там молода мама ніяк не вибере дворічній донечці обнову на малі ноженята — і вона поспішає допомагати.

Дівчина з усіма привітна, на обличчі ясніє мила усмішка, для кожного покупця знайдеться у неї добре слово...

Те не відразу прийшло до неї. Мріяла-бо не за прилавком стояти (за прилавком — це відносно поняття, бо в магазині — самообслуговування) — хотіла вступити до вузу на факультет іноземних мов, вивчати англійську. Та відразу після школи не пощастило. Але ж не сидіти-меш дома, склавши руки, до наступного сезону. Мама порадила піти на короткострокові курси продавців у магазин-школу (Надія Іванівна вже тридцять років працює в торгівлі, економістом у райспоживспіці. А яка мати, педагог чи швачка, лікар чи метеоролог, не хоче, щоб дочка пішла її стежкою?).

Отак два роки тому Алла Гульченко стала молодшим продавцем магазину № 6 в Ульяновці. Тоді вона ще не думала, що працювати у сфері обслуговування нелегко й непросте, бо що не покупець — той інший характер, інші смаки й уподобання. А від тебе залежить, з яким настроєм залишить людина магазин і з якою продуктивністю проведе потім свій трудовий день. І коли вона одного разу через недовірливість свою не знайшла спільної мови із завідувачою магазином, то ще не думала, що це — вже серйозна робота, не навчання і не шкільські нустиці. А коли зрозуміла це наперші, довго соромилася, почувала себе незручно.

Придивлялася до старших подруг, прагнула з'ясувати для себе, з яких джерел черпають вони ширість, привітність до кожного, хто переступає поріг магазину. Тоді й зрозуміла: у своєму серці тих якостей треба шукати. І самій поповнювати запас їх у щоденному спілкуванні з людьми.

А то такі нелегко. Бо є категорія покупців, які готові з приводу й без нього висловлювати вголос своє невдоволення, рахуючись тільки з

власною думкою. Тому у продавця за покликанням, а не у випадковій за прилавком людині, виробляється вміння відразу вирізнити таких людей і клієнтів, відвести розмову вбік, якомога далі від конфлікту.

Незважаючи на молодість, Алла швидко опанувала цю науку. Бо вчаться вони всі разом, усім колективом: завідувача Тамара Ворочок, продавщиці Лариса Крючківська, Тая Блідар, інші члени їхнього комсомольсько-молодіжного. Алла не пам'ятає такого випадку, щоб

ДЕЛЕГАТ КОМСОМОЛЬСЬКОГО З'ЇЗДУ

ЩОДНЯ — ДО ЛЮДЕЙ

хтось у книзі скарг і пропозицій висловив своє невдоволення з приводу неввічливості продавців. Не тому, що всі виходять з магазину, задоволені покупкою (адже часто-густо асортимент взуття, особливо теплої, надто неширокий, бракує моделей сучасних зразків, мало зручних і практичних дитячих черевиків), а тому, що зустріли їх тут привітно, заспокоїли обіцяшкою, що ось через день-два одержать новий товар, можна навідатися. То хіба ж станеш ображатися на продавця, який і радий би допомогти тобі, але не має змоги? Та й інше: попит на взуття завжди великий, запити що у міських, що у сільських жителів однакові — всі мають змогу гарно одягатися, носити елегантні черевиків. А їх, гарних, не завжди є достатня кількість. То при чому ж тут продавець? Вони лише пропонують по-

купцям те, що одержують від Київської № 6, Миколаївської, Херсонської, Полтавської, Кременчуцької взуттєвих фабрик...

У комсомольсько-молодіжному колективі свої проблеми, свої питання порядку денного на зборах: як поліпшити культуру обслуговування (хоч вона і вважається досить високою, але є новіші, ефективніші форми — в цьому питанні меж немає), як за рахунок неспілкової молоді зміцнити ядро комсомольської групи...

— Дівчата поважають Аллу, — сказав секретар Ульяновського райкому комсомолу Микола Стасюк. — Вона має авторитет, неадарма ж її обрали делегатом XXIII з'їзду ЛКСМ України.

Справді так: скажи мені, хто твій друг, і я скажу, хто ти.

— На перших порах було мені нелегко, — признається Алла. — І не те щоб соромно було звертатися по пораду до старших — просто незручно було відірвати їх від роботи своїми частими «чому?» та «як?» До Валі ж я могла звернутися коли завгодно і з будь-яким питанням — ми майже ровесниці та ще й сусіди. І просто так мені з нею, легко, приємно, і з радістю, і з сумом (хоч і рідко, а й таке буває) до неї йду.

Може, дехто задасть запитання: ну, гаразд, усе у Алли добре, а як же з мрією? З англійською мовою? — Я вже настільки звикла до свого фаху, що іншого й не уявляю, — каже дівчина. — Щодня йду на роботу з радістю, бо йду до людей. Навіть у вихідний не можу не завітати в магазин на хвилину-другу. А вчитися обов'язково буду. Можливо, в технікумі радянської торгівлі.

...Коли доведеться тобі, читачу, побувати в Ульяновці, заглянь у магазин «Взуття». До тебе підійде гінка, мов молода тополіна, дівчина, дівчина з милою усмішкою і синім приємним голосом.

— Що ви хочете у нас придбати? Допомогти?

І тобі обов'язково захочеться щось купити, подякувати і почути у відповідь:

— Спасибі за покупку. Приходьте до нас іще.

Р. МАРЧЕНКО.

м. Ульяновка.

РЕЛІКВІЇ НАРОДНОЇ СЛАВИ

В ЕКСПОЗИЦІЇ — ПОДВИГ

Нову експозицію, відкрити до 60-річчя Радянської Армії і Військово-Морського Флоту в музеї бойової слави шахтарського міста Сніжного, поповнила пробота ворожої пулею, вицвіла від часу солдатська гімнастерка. Її передала сюди колишній фельдшер, нині пенсіонерка з Тбілісі Г. Л. Сагамонова.

Десятичотирирічною дівчиною Галя Сагамонова не раз дивлячись в обличчя смерті, переходила лінію Міус-фронту, проникала в стан ворога. За відвагу і героїзм вона одержала тут свою першу бойову нагороду — орден

Червоної Зірки. Сьогодні Галина Леонітівна — частий і жаданий гість у Сніжному. Дружба воєнних років міцно зв'язує її з В. С. Бондаренко, яка ризикуючи життям, ховала юну розвідницю від фашистів.

У залах музею, де зберігається пам'ять про Героїв Великої Вітчизняної війни, які брали участь у боях на Міусі, зібрано більше тисячі різних експонатів. Вони розповідають про мужність солдатів у боях біля Саур-могили, взяття якої відкрило шлях до визволення Донбасу від гітлерівських окупантів.

Листи і записки заступника командира дивізії полковника О. А. Сошальського воскрешають далекі і важкі серпневі дні 1943 року. Ворожа куля зупинила серце комуніста біля самого підніжжя Саур-могили, коли він піднімав в атаку своїх бійців. Залишився «навічно в бою» і весь взвод капітана Ф. Я. Конча. Свідок безсмертного подвигу — обгоріле дерево, до якого приноситься сьогодні квіти молоді.

Музейні експонати розповідають і про мужність жіночого авіаполку, який прийняв у небі Донбасу

перше бойове хрещення. Згодом 23 лютого цього підрозділу були удостоєні високого звання Героя Радянського Союзу. Серед них дочка донецької землі — командир ескадрильї Н. В. Попова.

Великий розділ присвячений діяльності міської підпільної комсомольської організації «Сніжнянські соколята», яка вела активну боротьбу в тилу ворога.

Сніжнянський музей бойової слави відзначає своє десятиріччя. За цей час тут побувало близько мільйона чоловік — гірники Донбасу, гості з братніх республік і зарубіжних країн.

М. КОСАРЕНКО,

кор. РАТАУ.

м. Сніжне

Донецької області.

НЕ ТІЛЬКИ В ОБЛАСТІ — В РЕСПУБЛІЦІ

Поліграфістам Кіровоградщини добре відоме ім'я передового друкаря Компанієвської районної друкарні молодого комуніста Олександра Дяжура. Минулого року своє виробниче завдання він виконав до 60-річчя Великого Жовтня, зекономив 467 кілограмів паперу. Це він разом з досвідченою друкаркою Валентиною Іванівною Шакулою виступив з ініціативою — знизити норму витрати паперу на технічні потреби на 30 процентів. Сьогодні цю форму економії беруть на озброєння молоді поліграфісти не тільки області, а й республіки.

Олександр Дяжур — член комсомольсько-молодіжного колективу. Товаришам по роботі під силу запропонований ним темп. Ровесниці Олександра — групкомсорг комсомольсько-молодіжного комуніста Раїса Ловейкіна, комсомолка Валентина Канченко торік вигрели трудовий календар більш як на три місяці, їх нагородили значком ЦК ВЛКСМ «Майстер-умілець». Комсомолки Валентина Крамар, Марія Пастушина, молода комуністка Світлана Балашова в роботі не поступаються спеціалістам. За перемогу в огляді по виконанню рішень XXV з'їзду КПРС колектив торік удостоївся вимпелу ЦК ВЛКСМ «За комуністичне ставлення до праці».

Як і всі радянські люди, поліграфісти комсомольсько-молодіжного в третій рік п'ятирічки комсомольсько-молодіжного задумали, бажанням і надалі примножувати свої здобутки у праці, в економічній сфері. У своїх соціалістичних зобов'язаннях вони записали, виробничі завдання трьох років п'ятирічки виконати до 60-річчя ВЛКСМ, зекономити 2500 кілограмів паперу. Їхній почин наслідують багато молодих поліграфістів області.

На фото: О. ДЯЖУР.

Текст і фото Ю. СТОРЧАКА.

А ЯК ВІДПОЧИВАЄТЕ ВИ?

Ви молоді, перед вами далекий шлях. Я питаю: чи не забули ви чого?

О. ДОВЖЕНКО.

Чи замінить механічний соловей живого?

Якось у розмові зі мною один самодіяльний «театрал» глибокодумно зауважив:

— Театр відживає свій вік. Його дедалі більше витісняють кіно і телевізор.

— Невже? — щиро здивувався я. — Ви знаєте, будучи в Москві, я так і не зміг відвідати МХАТ. Не дістав квитка.

— Це ж столиця! А взагалі — телепередачі, особливо багатосерійні фільми, полонять буквально всіх — як дорослих, так і зовсім юних глядачів. Вечорами голубий екран обліплюють, мов банку з медом, молоді батьки, діти, бабусі і дідусі. Телеманія.

— І все ж, — заперечив я, — вийдіть улітку в нашому місті ввечері на Ленінську — і ви легко переконаєтесь, що далеко не вся молодь висиджує в години дозвілля біля телевізора.

— Згоден. Але й ті, що «шліфують» асфальт центральної вулиці, якщо не телемани, то транзисторомани. Тобто їм теж не до театру і не до лекторію.

Частка правди була в його словах. Справді, симпатичні корбочки мініатюрних радіоприймачів нині деякі хлопці носять із собою, мов наівні кокетки старомодні ридикюльки.

У зв'язку з цим мені пригадався такий випадок. У переповненому тролейбусі, саме в годину пік, коли салон міського транспорту комусь передавав талон, когось благав не наступати на ноги, вибачався, сердився, усміхався, на передньому сидінні молодик невідомого віку раптом на повний голос включив транзистор. Літня жінка зі стомленим і замріяним обличчям лачно здригнулася і тихо промовила:

— Молодий чоловіче, зробіть, будь ласка, тихіше.

— До музики треба приобщатися, мамашо, — цинічно підморгнув він, не виключаючи транзистора, — вона заспокоює нерви.

— Але ж не така. І не в цьому місці.

— Ех, мамашо, відстала ти від життя. Музику треба розуміти.

— Та наче розумію. Адже я — викладач музичної школи...

Звичайно, це вже приклад з галузі етики. Але й він ілюструє багатьох наших юних «любителів музики», які естетичний смак підмінюють модною пластинкою, магнітофонним записом тощо. Хоча вакуум інтелекту не зможе заповнити жодна магнітофонна касета.

Я міг би назвати десятки чудових самодіяльних колективів Кіровоградщини, учасники яких мають у себе вдома телевізори, приймачі, магнітофони і все ж, незважаючи на такий музичний арсенал, щотижня поспішають у клуб на репетицію чи на черговий концерт. Адже живий контакт з мистецтвом не замінити ніякі записи і кіноплівки.

Український поет Іван Драч одного разу сказав: «Ніяка найрозумніша машина, що пише симфонії, не замінить нам крихітного срібного солов'я з його простою піснею». Щоправда, в міських парках і скверах ми своїми транзисторами скоро порозганяємо не тільки солов'їв, а й пернатих бешкетників — горобців.

Бог вина і винограду на вулицях Кіровограда

У нашому місті немає клубу цікавих зустрічей, де могли б поділитися творчими задумами молоді художники і артисти, поети і композитори. Якщо во-

ни й зустрічаються, то теж у не дуже привабливих місцях типу винних забігайлівок «Перлина степу», «Янтар» і т. д. Кіровоградські молоді митці ще мало звітують своїми творчими доробками перед аудиторіями робітників, студентів, учнів. Пасивність творчих організацій призвела до того, що обласне літоб'єднання практично припинило свою роботу. Турніри молодих поетів — явище рідкісне в Кіровограді (за весь минулий рік відбувся один). Зате змагання, хто більше видудлить оковитої, відбуваються майже щодня.

Інспектор по профілактиці Кіровоградського медвирезниці О. Я. Піскунова казала мені, що їхній не дуже присмний заклад для окремої частини молоді став «популярнішим», ніж

хлопці охочіше топчуть стежку до чайної, ніж до сільського вогнища культури. На критику в газеті гнатиці не відповіли, тож ми не знаємо, як продовжують розважатися молодь і комсомолія цього села. Звісно, мовчанка місцевого керівництва — не дуже оптимістична відповідь. І ми не втрачаємо надії, що редакція все ж отримає відомості про стан роботи у Гнатівському Будинку культури на сьогодні.

На жаль, листів, де молодь багатьох сіл Кіровоградщини пише про те, що у них клуб не витримує ніякої конкуренції з чайною, приходить чимало. Отже, тут навіть телевізор не може стати на заваді, тому, що хлопці голубий екран частенько замінюють «зеленим змієм». І, мабуть, справа не тільки в пристрасті до спиртного. Зрештою, хильнути можна і вдома. Причина в іншому. В чайній хлопцям ве-се-лі-ше. Тут вони можуть себе показати і на людей подивитись. А ще коли на

селі танців ніколи не буває. Так що великого вибору нема, лишається одне: сидіти вдома і дивитись телевізор». Миколи Гриценка: «Я живу в селі Захарівці. У нас у клубі танців немає. Звичайно, в години дозвілля я дивлюсь переважно телепередачі. А якби були танці, то, може, й пішов би на них із друзями». Це — типові відповіді, які краще, мабуть, коментувати організаторам культурного дозвілля молоді Захарівки.

А ось що пишуть у відповідях на анкету десятикласники Хмельської середньої школи: «Я піду в Будинку культури, бо мені потрібно на репетицію, а фільм по телевізору подивлюсь іншим разом». «Якщо по телевізору показують кіно, а в цей час у Будинку культури йде вистава, то я піду на виставу». «Як я не побачу телефільму, то це не біда, а ось зрівати репетицію я не можу». «Замість телепередачі я піду в Будинку культури, бо там мені подобається бути в колі своїх ровесників, з ними веселіше проходить година дозвілля». «Телепередачі мені не перешкоджають ходити в Будинку культури на танці, концерти і вистави». Це теж характерні відповіді на нашу анкету, на яку відгукнулись понад п'ятдесят десятикласників села Хмельового. Справді, в їхньому сільському Будинку культури чудово працюють гуртки художньої самодіяльності, влаштовуються вечори цікавих зустрічей, відпочинку тощо. І відповіді наших адресатів (які побажали залишитись невідомими) особливих коментарів не потребують.

Щоправда, деякі учасники анкети (наприклад, учні з Новоукраїнки) трохи відвертіші у своїх відповідях: «Я на танці не ходжу, бо там чергують наші вчителі», «Дивитимусь по телевізору фільм, особливо якщо він пригодницький, де багато масових сцен, бійки і таке інше», «На танці мене мама не пускає, бо мені нема ще 18 років», «Телевізор у мене завжди був причиною того, що я не могла піти на комсомольські збори, вечір відпочинку, на побачення», «На танці ходити учням заборонено, але ж і кіно може бути нецікавим. Тоді йду до друга, а там — гулять...»

У більшості відповідей на анкету перевага віддається телебаченню: «Коли по телевізору показують хороший фільм, а в клубі — танці, краще подивитись кіно. Адже воно набагато корисніше за всякі танцюльки», «На танцях нічого цікавого нема і не було. А ось телефільми «Слідство ведуть Знаючи», «Ходіння по муках» та «Вічний поклик» збагачують духовно, вчать», «Фільм принесе більше користі, ніж танці» і т. д.

Ось тут і хочеться сказати: не танцем же єдиним повинен жити наш молодий сучасник. Невже молодіжні вечори тільки на танцях і будуються? Невельми оригінальна така споруда молодіжних культмасових. А де ж масові ігри, вікто-

рини, конкурси, імпровізовані концерти, виставки тощо? Все це наводить на невтішні роздуми про те, що в багатьох комсомольських організаціях ініціатива в культмасовій роботі нагадує бенгальський вогонь, що не пече і не гріє. Пасивність комсомольських ватажків породжує у комсомольських активістів байдужість до творчої самоініціативи, до змістовного й цікавого дозвілля молоді.

* * *

Майже в усіх відповідях старшокласників (більше двохсот) називаються телефільми «Ходіння по муках», «Вічний поклик». Учні захоплено розповідають про ці дві визначні роботи радянських кіномитців, діляться враженнями про гру акторів, висловлюють свої зауваження, дають оцінку операторській роботі тощо. Читаючи листи учнів, я мимоволі подумав, а чому б у сільському клубі не провести, скажімо, цікаве обговорення телефільму «Вічний поклик» у формі молодіжного диспуту? Звісно, це можливе лише при умови активного громадського життя молоді.

А втім, іноді бувають факти, коли сільські культпрацівники гетьмуть свою ж власну ініціативу. Наприклад, молодь села Мошориного Знам'янського району пише до редакції: «У нас є хороший сільський Будинку культури. Раніше тут працювали танцювальний, драматичний, хорівий і вокальний гуртки. А тепер жоден із них не працює. Вечори відпочинку бувають рідко, та й то під програвач, що «деренчить». І далі: «Є у нас завзяті хлопці, які хотіли організувати молодіжний естрадний ансамбль. Вони самі придбали гітари та іоніку. Не вистачило лише ударного інструменту». Але, як скажуться автори листа, в колгоспі їм назустріч не пішли, бо, мовляв, немає художнього керівника. Отже, іскринку ініціативи було погашено на самому початку. Тим часом у нас в області є чимало чудових учнівських ансамблів, якими керують... самі ж учні. І виступають юні музиканти не гірше від тих колективів, що їх очолюють професіональні маестро.

Не дуже гречно молодь відзивається про свою завітну У. Короленку із села Журавки Новоархангельського району, пишучи: «У нашому клубі були телевізор, радіола, шахи, доміно, музичні інструменти, а тепер нічого немає». Зате, як видно з листа, є клуб, у якому... впала стеля.

Телевізор міцно ввійшов у наш побут. І нині важко уявити сучасну квартиру без голубого вогника. Однак обмежувати своє дозвілля рамками телеекрана — значить обкрадати себе духовно й творчі. Треба давати бій не телеманії, а байдужості і пасивності в культмасовій роботі серед комсомольців і молоді. І тут перше слово за комсомольськими ватажками.

В. ГОНЧАРЕНКО.

ТЕЛЕПОСИДЕНЬКИ ПРОТИ КЛУБУ

скажімо, театр, бібліотека, музей.

Я не займався процентуванням відвідань молодими кіровоградцями нових вистав Кропивничан і міського виверзника, та, на жаль, факти свідчать далеко не на користь нашого театру. А шкода. Адже творчий колектив акторів в основному молодіжний. Відповідно й репертуар «омолодіжується».

Головний режисер театру М. В. Гіляровський говорить, що у планах роботи кропивничан молодіжна тема посідає чільне місце. Між іншим, саме молоді актори вирішили здійснити постановку шекспірівської трагедії «Гамлет». Цікаво, з творчими знахідками, і натхненням працює нині колектив театру імені М. Л. Кропивницького.

І все ж Бахус хитро сміється за склянкою «чорниці», збираючи навколо себе молодих випивох, які ревно б'ють поклони скляному богу і нерідко попадають на ночівлю у виверзника.

Телепосиденьки? Які там! Не будемо надто вже суворо ставитись до цього чуда ХХ століття, а задумаємось над іншим.

Якби танці влаштовували в чайній

Два місяці тому в нашій газеті було надруковано матеріал «Дві сторони медалі» — про незадовільно поставлене дозвілля молоді в Будинку культури села Гнатівки Добро-величківського району, де

техічних вечорах появляються самодіяльні музики (в клубі, скажімо, немає навіть баяніста), тоді, взагалі, дозвілля перетворюється у хмельний фейерверк жартів, суперечок. І якщо не доходить до танців, то до бійки доходить нерідко.

Ну, а що в клубі? Добре, коли цього дня пускають кінофільм. Та ще й індіанський. Про любов у двох серіях.

А тим, хто не втягується у випивку, що робити вечорами? Найкращий вихід — телевізор.

Екран телевізора — найзмістовніше дозвілля

Такого, не дуже оптимістичного, висновку доходить, коли перечитують відповіді на анкету «Телепередачі і сільський клуб», яку ми роздали учням Хмельської середньої школи Мало-вісківського району, середніх шкіл №№ 3, 4, 6 і 7 м. Новоукраїнки, середньої школи села Захарівки Новоукраїнського району.

Ось кілька цитат з листів учнів Захарівки. З листа Антоніни Андрійченко: «Я дуже цікавлюсь фізикою, і, коли в школі відбувається вечір фізики, я беру в ньому участь. Що ж до інших вечорів, то теж відвідаю їх. Але цікавість до тієї чи іншої телевізійної передачі перемагає, і я залишаюсь вдома». Олі Кріпак: «Я дуже люблю танцювати, але в нашому

ВІРІЖ І ПОКЛАДИ ДО КОНВЕРТА

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ЯКА ТВОЯ ДУМКА

ПРО ТЕ, ЩО ТИ ПРОЧИТАВ НА ЦІЙ СТОРІНЦІ?

Як у вашому клубі чи Будинку культури проходять молодіжні вечори відпочинку?

Подобаються тобі вечори танців чи ні?

Які телепередачі тобі найбільше до вподоби? Чим ти заповнюєш свої години дозвілля?

Чи завдяки тобі телевізор брати активну участь у гуртках художньої самодіяльності, відвідувати бібліотеку, кінотеатр тощо?

Відповіді вкладай в конверт і разом з цією анкетою надправ на адресу: м. КІРОВОГРАД, вул. ЛУНАЧАРСЬКОГО, 26, РЕДАКЦІЯ ГАЗЕТИ «МОЛОДИЙ КОМУНАР».

До 60-річчя
Збройних Сил
СРСР

«Гармаші» — документальна повість про моїх однополчан, — сказав нам кіровоградець Ілля Гельман. — Матеріал для неї нагромаджувався весь повоєнний час. Серед героїв, з якими мегі випало пройти фронтівні дороги, було немало наших земляків-кіровоградців. В роки тяжких випробувань вони виявили мужність і безприкладний героїзм. Про них та їх товаришів по зброї, про керівну роль Комуністичної партії розповідають ці уривки з повісті, присвячені 60-й річниці Збройних Сил СРСР.

Ілля ГЕЛЬМАН

БАТЬКІВСЬКА БУДЬОНІВКА

(УРИВОК З ДОКУМЕНТАЛЬНОЇ ПОВІСТІ «ГАРМАШІ»)

Сон? Ні, справді тут, в іші зруйнованого підвала, куди я на виклик приповз з передової, така розкіш. Там, угорі, за якихось півтора метрів звідси, висіли кулі, витягнуті в гуркіт вибухів. Ми з лейтенантом Михайлом Бородиним, тимчасово стаючи кулеметниками, виразно чули, як гитлерівці, гортанно лаючись, готувалися до чергової атаки. Намір вийти до ріки не полишав їх ні на хвилину.

А тут, тільки відхилив плащ-палатку, що зависувала вхід, — відразу ж потрапив в інший світ — тепло, затишно. От поспати б якусь годину. На столі, складеному з ящиків з-під снарядів, на збитій з обох боків лаві чи престо на цементній підлозі, біля розжареної «буржуйки».

Тут — рай.

За столом сидить командир батальйону зв'язку майор Зінченко. Невдовзі він прийде сюди, в Сталинград, на одну ніч, проконтролювати наших на пунктах наведення авіації. Тепер, коли німці знову ледь не прорвалися до Волги й частини телеграфістів, радистів і телефоністів перетворилися в піхотинців, він, очевидно, улаштувався тут надовго.

Начальник штабу батальйону привіз з того берега і розклав перед майором теку з паперами.

Зінченко уважно дивився на мене.

— Ти з якого року?

— Двадцять третього.

— Дев'ятнадцять літ!..

— Скоро двадцять.

— То — скоро. А поки що ти наймолодший серед лейтенантів. Ось наказ, — підняв два аркушки з друкованим текстом. — Одного молодого середнього командира відправити в Москву на навчання. Хочеш у Москву? — запитав раптом з теплотою, якої я в цьому не підозрював.

Я не зрозумів: чи мене стосується це запитання? Зінченко повторив. Очмаїлю кріпаючи очима, сказав, що, звісно, хочу. В Москву я хотів завжди, все життя.

— То й добре. Зараз начальник штабу переправлятиметься у Верхню Ахтубу. Підеш з ним, одержиши розпорядження і — щасливої дороги! Передаси привіт столиці. Все!

Як же так? Телеграфісти взяли до зброї, поквалітивно освоюють її. Там, за сто п'ятдесят метрів звідси, кожну людину на обліку...

— Ну, чого стоїш? Ти ще не голишся? Он вода в каністрі, умийся, а то закінтишся, на сорокарічного змачуєш.

— Зараз мені ніяк не можна... — несміливо почав я. — Там, біля кулемета, сам Мишко...

Я не міг собі уявити, як залишу Бородину, кулемет і сь так престо зостаюся.

Ми влаштувалися в бомбовій воронці, яка ще пахла вибухом, пристрілялася по орієнтирах, повтикали кілочки на весь сектор обстрілу.

Мишко Бородин — спокійний, з відкритим російським лицем хлопчесь. Зачісане назад світле волосся, широкоутий, ледь приплюснутий ніс, трохи приплюхлена верхня губа. Він — з Ульяновська, міста, де народився Ленін. Волга — його рідна ріка. На вигляд зовсім молодий, як і ми, але вже закінчив університет, комуніст.

У бойовій обстановці він завжди знаходив час пояснити ситуацію. А вона зараз дуже тяжка. На гитлерівську Німеччину трудиться вся поневолена Європа. За нашою лінією фронту залишилися Естонія, Литва, Латвія, Білорусія, Україна, Молдавія, західні й південні області Росії, частина Карело-Фінської Республіки. Вбиті німецькі клінки в напрямі північної течії Волги, Кавказу. Японія вибікує сприятливого моменту, аби теж напасти на нас, чекає, коли гитлерівські війська візьмуть Сталинград...

Своїм особистим прикладом Бородин показує, що необхідно нам робити. Якось у вуличних боях у центрі палаючого Сталинграда ми з ним на якийсь час залишилися вдвох, перенесли ящики з телеграфними апаратами. Раптом він повалив мене на землю.

— Дивися!..

З-за рогу розбитого будинку вигулькнув гитлерівський офіцер. Вперше я так близько бачив ворога. Видно навіть глибокі зморшки на його зарослому й запиленому обличчі. Він був увесь у нагородах — козачки, орден, нашивки...

— Бий! — кричав Мишко і застрочив з автомата по двох гитлерівцях, що воступили біля штурмової гермати. Довгою автоматною чергою я скопив офіцера.

Тут, у Сталинграді, кожен при нагоді мусить знищувати смертельного ворога. У наказі № 227 Верховного Головнокомандуючого говориться, що «відступати далі — значить погубити себе і разом з тим нашу Батьківщину. Ні кроку назад без наказу вищого командування!»

Телер слова наказу — наша клятва.

Сьогодні ми з Мишком поховали полеглого в бою ополченця із заводу «Красный Октябрь». Бачили, як він, прощитий кулеметною чергою, зробив ще кілька кроків у бік ворожого позиції і знав, затиснувши в руці автомата.

Ми з Бородиним тоді відчували, що переступили поріг страху.

— Ну, умився? — запитав майор Зінченко і, закривши теку, оглянув мене з ніг до голови. — О, та ти, я бачу, бравий хлопчесь! Такі ось зараз і потрібні: мелодий, а вже повоював, маєш досвід. За розпорядженням Верховного вас таких з усіх фронтів збирають.

— Не поїду. — там Бородин, оборона...

— Оборона... А нам потрібний наступ! — вигукнув Зінченко так, що аж поспівався пісок з якоїсь щільної в перекритті. — Марш негайно в Москву!

Я зовсім розгубився. Виявилось, що вже й атестати на мене заготовлені, і наказ прибути в розпорядження КУКСЗ — Кувсів удосконалення командного складу зв'язку. Майор тільки все підписав і я, залишивши свій автомат з диском і знявши з пояса гранати, поплівся за начальником штабу.

— Не забудь же: привіт Москві! — почувалося наваздогін.

На лівому березі штабні помічники знайти залізничний порожняк. У єдиній на весь состав опалювальній теплушці пред'являю залізничникам документи, забираюся на верхню полицю, лягаю і відразу ж піби провалююся у прірву

(Далі буде).

Шлюб має кілька цілей, і одна з найважливіших — продовження людського роду. Народження дитини — значущий результат шлюбу, шлях до створення повнокровної сім'ї. Суспільству не байдуже, скільки дітей у родині. На 9 серпня 1973 року в Радянському Союзі проживало 250 мільйонів чоловіків. Це на 90 мільйонів більше, ніж 1913 року, і на 40 мільйонів більше, ніж 1959-го. Та незважаючи на значний приріст населення, рівень народжуваності в країні систематично знижується.

Деякі наші читачі ставлять до цього факту такі:

НЕ ТІЛЬКИ МАТЕР'Ю...

Я завжди мріяла бути хорошим спеціалістом. Я не кар'єрист, але вважаю, що людську повагу можна заслужити тільки роботою. Коли була незайманою, мій портрет не сходив з дошки пошани нашого заводу. І в комітеті комсомолу — я, і в місцевій комі — я, і в надільних поїздах на місто — я.

Кохання в житті людини врівноважує несподівано. Його не заплануєш. Тепер я дружина і мати двох дітей. Мене давно не обирають ні до яких комітетів, не згадують навіть на зборах. Власне, я на ті збори й не ходжу, бо нема на кого дітей залишити. Чоловік? Чоловік допомагає мені, як може. Однак робота його пов'язана з частими відлученнями.

Я люблю своїх дітей, але водночас мені дуже прикро, що я приношу так мало користі на роботі. Справді-бо, який з мене спеціаліст, коли я по кілька днів щомісяця на лікарняному з дітьми?

Думаю, що саме з цих причин більшість жінок мають одну дитину, котру спихають на руки бабусь, або й зовсім не хочуть обтяжувати себе зайвими клопотами.

Якось один з моїх начальників, коли я просилася піти з роботи на півгодини раніше, щоб забрати маленьку дочку з дитячого садка, зауважив: — Чому б державі не збільшити взагалі матерів з дітьми? Можна ж поставити питання просто: від чого суспільство дістає більше користі — від роботи жінок-матерів на виробництві, чи від того, що вони будуть більше часу віддавати своїм дітям і сім'ї?

Я тоді промовчала. Але довго думала над цими словами. І дійшла висновку: я не хочу бути тільки матір'ю і дружиною. Та й чи захоче сучасна жінка цілий день бути з дітьми, не стільки з дітьми, скільки з каструлями, пранням та іншими домашніми турботами?

Г. БІЛОХВОСТИК.
м. Кіровоград.

А ЯК ЖЕ МУЗИКА?

— Коли ти вже одружишся, спину? — часто чуя я від матері. — Онуків хочеться побачити.

Так от із-за цих самих онуків я й не хочу одружуватися. Пелюшки, дитячий писк, плач — боронь боже! Я люблю тишу і спокій. Та й потім, по-моєму, то дуже обтяжливо — мати дитину. Коли ще років п'яти-шести — то інша річ. А малеча — вона забирала весь вільний час. Доводиться розпрощатися зі своїми улюбленими звичками, інтересами. Я люблю палити в кімнаті, при одруженні ж доведеться кинути або виходити в коридор. Люблю стереоскопічну музику, доведеться відмовитися, бо буде інша «музика». Люблю у відпустку і вільні від роботи дні займатися спортом, риболовством, туризмом. І з цим доведеться розпрощатися, бо коли любий дружини, то буде просто неможливо їй не допомагати і не поділяти з нею всіх знегод.

То краще я взагалі не буду одружуватися, щоб не ускладнювати свого і чийогось життя. Чи не так?

А. СЕНЧЕНКО.
м. Світловодськ.

КОЛИ ДІТИ ПЛАЧУТЬ...

Як мені подобається, коли Батько несе в колісці дитину! Але у мене такого нема. Мій чоловік не хоче навіть потримати сина на руках. Ви, може, подумайте, що це у нас небажана дитина? Напакки, чоловік протягом трьох років вів мову лише про сина. І яка то була радість, коли син народився! Та бачу, що у батька в голові ще й досі «радість». Пізно на нього не впливає — ні прохання, ні погрози. Каже: «Ти мати, ти й виховуй». Звідкіль у нього це? Що це, егоїзм? Тепер мені дуже важко. І розлучатися б не хотілося, я ж кохаю чоловіка, але й терпіти вже не можу. Важко доглядати дитину без його допомоги...

Н. ГОНЧАР.
м. Олександрія.

Від редакції: Чи поділяєте ви думки авторів цих листів? Якщо ні, то чому?

П'ЯТНИЦЯ

10 ЛЮТОГО

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімн України. 8.55 — Док. фільм для дітей. 9.25 — Телефільм «Чорний хліб». 3 серія. 11.10 — Концерт Державного академічного симфонічного оркестру УРСР. 14.30 —

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Чемпіонат СРСР з волейболу. (Чоловіки). 10.40 — «Сніг». Галина Карєва. 11.00 — «Новина». 11.15 — Телефільм «Чарівна дівчина». 11.40 — «Шкільний екран». 9 клас. Фі-

зика. 12.10 — «Літературні читання». Б. Олійник. «Доя». 13.00 — «Мистецтво». Народу. 17.15 — «Веселі старти». 18.00 — «Любительським балетом». 18.15 — «На ідеологічних рубежах». «Буржуазний націоналізм — знаряддя імперіалізму і реакції». 18.30 — Вісті. 19.00 — Чемпіонат СРСР з баскетболу. (Чоловіки). «Будильник». (К). «Динамо» (ТБ.). 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — Науково-популярні фільми. 22.15 — Фільм-концерт. По закінченні — новини.

СУБОТА

11 ЛЮТОГО

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімн України. 8.55 —

«Виставка Буратино». 9.25 — Телефільм «Чорний хліб». 4 серія. 11.15 — «Дні нашої батьківщини». 11.45 — Музична програма «Ранкова пошта». 12.10 — «По музеях і виставочних залах». 12.45 — М. Равель. «Вальс». 13.00 — «У світі тварин». 14.00 — Чемпіонат СРСР з хокею. «Крига Рад». «Спартак». В перерві — тиждень «Спортлото». 16.25 — «Здоров'я». 16.55 — Телефільм «Ліка б'ються — щастя не бачить». 2 серія. 18.00 — Новини. 18.15 — Док. телефільм «Панама». 19.05 — «Грає гітара А. Фраучі». Фільм-концерт. 19.25 — І. Шток. «Божественна комедія». Фільм-вистава. 21.00 — «Час». 21.30 — Концерт майстрів мистецтв і музичних колективів. 22.40 — Док. телефільм «Хемінгуей живе в Гавані». По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — «Школа передового досвіду».

10.30 — Фільм-концерт. 11.00 — Новини. 11.15 — «Суботній репортаж». 11.50 — «Шварц». «Червона шапочка». Вистава. 13.00 — «Телеслужба доброго настрою». 13.45 — «Наука і життя». 14.15 — «Доброго вам здоров'я!». 14.45 — «Комсомольська традиція». 15.45 — «Палітра». 16.25 — «Сім'я». 17.10 — Для дітей. «Катруся» кінозал. 18.10 — «Сатиричний об'єктив». 18.35 — «Щасливі юності». Випуск 6. 19.00 — Вісті. 19.30 — «Марк Твен про...». Фільм. 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — М. Олійник. «Зерна». Телевистава. В перерві — новини.

НЕДІЛЯ

12 ЛЮТОГО

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімн України для дітей. 8.55 — «Пісні і танці народів СРСР». 9.30 — «Будильник». 10.00 — «Служу Радянському Союзу!». 11.00 — Фільм «Такий великий хлопчик». 12.30 — «Сільська година». 13.30 — «Музичний кіоск». 14.00 — А. І. П. Тур. «Єдиний свідок». Фільм-вистава. 16.00 — Док. телефільм «Діти цир-

ку». 16.20 — «Міжнародна порамма». 16.50 — «За вашими листами». Музична програма. 17.35 — Мультифільми. 18.00 — Новини. 18.15 — «Клуб кінополювання». 19.15 — Концерт. 19.25 — Фільм «Високе звання». Фільм І-й. «Я — Шаповалов Т. П...». 21.00 — «Час». 21.30 — «Високе звання». Фільм 2-й. «Заради життя на землі». По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — «Телешкола механізатора». 10.30 — Для дітей. «В гості до звірат». 11.00 — Новини. 11.15 — «Економіка і мода». 11.45 — «Російські наспівні». 12.00 — На 9-й зимовій Спартакіаді України. Швидкісний біг на ковзанах. (Жінки). Під час перерви — кінопрограма «По рідній країні». 13.45 — «Письменик і час». Юрій Ярмись. 14.05 — Фільм «Світло у наших вікнах». 15.30 — «Недільний суверен». Музично-розважальна передача. (К-д на Республіканське телебачення). 16.15 — «Вітання пірний сини». 19.00 — «Актуальна ка'мра». 19.45 — Ю. Мейтус. «Ярослав Мудрий». Вистава. 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — «Продовження вистави «Ярослав Мудрий». По закінченні — новини.

Наша адреса і телефони

316050 ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патрістичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ. г. Кіровоград. Газета печатається на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.